



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 623/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. decembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Oľgou Michalíkovou, Jarková 3116/89, Prešov, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd „*postupom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co/442/2015 a postupom Okresného súdu Bratislava II číslo konania 9 C 94/2007*“ a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) na začatie konania v zmysle § 49 a nasl. zákona Národnej rady Slovenskej republiky

č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou sa sťažovateľ okrem iného domáhal v petite zrušenia v záhlaví uvedeného rozhodnutia odvolacieho súdu s odôvodnením, že postupom krajského súdu a okresného súdu v označených konaniach došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

2. V úvode sťažnosti sťažovateľ označuje ako porušovateľov „*Okresný súd Bratislava II..., Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd SR č. k. Cdo 210/2016*“. Po opísaní skutkového a právneho stavu v konaní „*o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy*“, v ktorom nebol úspešný a jeho žaloba bola zamietnutá a bola mu uložená povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1 808,99 €, ako aj trovy odvolacieho konania v sume 184,69 €, sťažovateľ namieta, že bolo porušené jeho „*základné ľudské právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces, bez zbytočných prietáhov*“ najmä v konaní pred súdom prvej inštancie tým, že nebolo vykonané riadne dokazovanie. Vydané rozhodnutie podľa neho nebolo „*vecne správne ani vydané správnym postupom*“ a spočívalo v nesprávnom právnom posúdení veci.

3. K sťažnosti boli pripojené ako prílohy uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) špecifikované v bode 2 (nesprávne, pozn.), uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 500/2016 zo 17. augusta 2016, sťažnosť na prietahy z 25. februára 2010 a vyjadrenie „*okresného súdu...*“ z 23. júna 2010.

4. Sťažovateľ žiadal v petite sťažnosti vysloviť porušenie ním označených práv podľa ústavy a dohovoru (bod 1) postupom Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a Okresného súdu Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“) v označených konaniach v záhlaví sťažnosti a súčasne navrhuje zrušiť rozsudok krajského súdu sp. zn. 8 Co 442/2015 z 22. marca 2016. Domáha sa aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 30 000 € a úhrady trov právneho zastúpenia.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

6. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde.

7. Ústavný súd vychádzajúc z obsahu sťažnosti konštatuje, že sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený advokátkou, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1, 2 a 4 a § 50 ods. 1 až 3 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie

pred ústavným súdom. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje aj na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde. Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili. Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

9. Z už uvedeného (body 7 a 8) vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde). Inak povedané, každý návrh bez výnimky musí spĺňať všeobecné náležitosti. Všeobecné náležitosti sa týkajú formy a obsahu návrhu.

10. V tomto prípade ústavný súd zistil, že sťažnosť sťažovateľa je nejasná a nezrozumiteľná a jej odôvodnenie nekorešponduje s návrhom na rozhodnutie (petitom), ktorým je ústavný súd viazaný (týka sa to najmä práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, ako aj premietnutia najvyššieho súdu ako porušovateľa jeho práv z odôvodnenia sťažnosti do jej petitu, pozn.). Tento petit, ako to vyplýva z bodov 2 a 4, je neurčitý a nepresný.

11. Okrem toho predložené splnomocnenie v prílohe je síce podpísané sťažovateľom a jeho právnu zástupkyňou, ale jeho znenie je identické so splnomocnením, aké bolo predložené sťažovateľom vo veci sp. zn. I. ÚS 500/2016, pričom toto je datované „30.06.2016“, z čoho vyplýva, že ide o splnomocnenie, ktoré sa týkalo predošlej veci v konaní pred ústavným súdom. Pripojené splnomocnenie (z roku 2016), ktoré sťažovateľ udelil advokátke ešte pred rozhodovaním najvyššieho súdu označovaného v sťažnosti ako

porušovateľa jeho práv, ústavný súd preto nepovažuje za také, ktoré je splnením uvedenej zákonnej požiadavky.

Nemenej závažným nedostatkom je to, že sťažovateľ so sťažnosťou, ktorú koncipovala jeho právna zástupkyňa (advokátka), nedoručil napadnuté rozhodnutie krajského súdu (ani prvostupňové rozhodnutie okresného súdu, pozn.), proti ktorým sťažnosť smerovala a ktorých preskúmania, resp. vyslovenia označených práv ich postupom sa domáha v petite sťažnosti.

12. V súvislosti s uvedenými nedostatkami (body 10 a 11) ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010).

13. Ústavný súd už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“ Aj tu naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

14. Ústavný súd z uvedených dôvodov a so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa konštatuje, že sťažnosť nespĺňa náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. decembra 2017